

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Førmanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af våbenloven.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 60) findes i tidenden sp. 678, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1797).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Otto Mørch: Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre her ved lovforslagets anden behandling. Jeg kan henvise til betænkningen.

Et af de tre hovedmål med ministerens lovforslag var en navneændring, og den har der været enighed om.

Så var der spørgsmålet om præcisering af, hvad der er ulovlige, og hvad der er lovlige våben, og her har der været en del uenighed. Det fremgår også af betænkningen, hvori der er to indstillinger med hensyn til, hvordan denne paragraf skal affattes. Det var lidt svært for udvalget at tage stilling til, hvilken teknisk vurderingsmåde man skulle bruge. Der har altså hersket meget tvivl om, hvilket kriterium der skulle anvendes ved vurderingen af, om et våben skulle betragtes som lovligt eller ikke lovligt. Men jeg skal anbefale, at man går ind for det ændringsforslag, som justitsministeren har stillet, ændringsforslag nr. 1, og i øvrigt skal jeg også anbefale, at man stemmer på mini-

sterens ændringsforslag nr. 4, der drejer sig om lovens ikrafttræden.

Der har været skudt lidt med skarpt fra visse organisationers side. Jeg står her med en lederartikel fra Dansk Idræts-Forbunds blad, og den har til overskrift: „Hr. minister, er De et mandfolk?“ Også jeg selv personlig har været lidt ude for nogen skydning fra disse organisationers side. Man har følt sig trådt for nær ved det afgiftsforslag, som jo egentlig er lovens vigtigste formål, og som skal give budgetministeren 2 mill. kr. i provenu. Jeg vil gerne stærkt understrege, at vi fra socialdemokratiets side ikke ønsker at føre tilskudspolitik til sporten over våbenloven. Vi har fundet det rimeligt og finder det fortsat rimeligt, at pålægger man det offentlige udgifter ved administration af våbenloven, må det offentlige også dække sig ind.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse med de af justitsministeren stillede ændringsforslag nr. 1 og nr. 4.

Hans Toft: Må jeg indledningsvis sige, at der er tre ting, vi skal tage stilling til i dette lovforslag. Der er navneændringen, der er en bemyndigelse til ministeren til at forbyde visse våben, og der er en bemyndigelse til, at ministeren kan fastsætte gebyrer for våbentilladelser.

Efter den grundige udvalgsbehandling, vi har været igennem, kan jeg på det konservative folkepartis vegne give tilslutning til navneændringen, men det er vist også det eneste. Vor skepsis og vor modstand mod dette lovforslags bestemmelser i øvrigt er på ingen måde blevet mindre siden lovforslagets første behandling.

Må jeg først gøre en bemærkning til hr. Otto Mørch med hensyn til Dansk Idræts-Forbunds medlemsblad. Jeg vil med det samme sige, at jeg heller ikke kan tilslutte mig den argumentationsform, man har valgt i den pågældende leder. Nok er lovforslaget et vanvittigt påhit, men jeg mener, der må være grænser for, hvilken verbal udtryksform der klæder en så velagtet organisation, som Dansk Idræts-Forbund jo er.

Må jeg dernæst sige, at vi er i det konservative folkeparti enige i, at der skal være en særlig kontrol med våben, men jeg synes ikke, at denne kontrolordning skal nærme sig det rene hysteri, forstået på den måde,

[Kans Toff.]

at nok skal vi skærpe de bestemmelser, der gælder for våbenbesiddelse og våbenbrug, som det også sker i denne lovgivning — og jeg mener også berettiget — for de våben, som allerede er undergivet en skarp kontrol. Det gælder kontrol i retning af, at man kræver jagttegn, at man kræver medlemskab af skytteforeninger i et vist tidsrum osv. Men når det er sagt, må det også tages i betragtning, at det mest almindelige våben, der i dag findes i befolkningen, er de glatløbede haglgeværer, som enhver frit kan erhverve, og at det ofte er disse våben, som benyttes til forbrydelser.

Det må også tages i betragtning, at folk, der har forbryderiske hensigter med våben, vel oftest kommer i besiddelse af disse på en uretmæssig måde. Jeg ved ikke, om justitsministeren har nogen eksempler, men jeg har i hvert fald vanskeligt ved at forestille mig, at en forbryder først går hen og slår efter i våbenloven for at sikre sig, at det våben, han vil benytte til forbrydelsen, nu også er lovligt ifølge våbenloven.

Jeg tror, det største problem med våbenkontrol og de forbrydelser, der begås med våben, skal findes i våbentyverierne. I denne forbindelse er det nærliggende også at fremdrage den seneste tids stigende antal tyverier dels fra militære anlæg, dels fra politiet. Disse tyverier af våben fremkalder uvægerlig en utryghedsfølelse i store dele af befolkningen, ikke mindst hvis disse tyverier skyldes manglende sikkerhedsforanstaltninger omkring våbendepoterne. Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, hvad han agter at foretage sig i anledning af den seneste tids stigende antal tyverier.

Befolkningen har et krav på den størst mulige sikkerhed, hvilket vel også har fremkaldt ønsket om en skærpelse af våbenlovens bestemmelser. Vi kan tilslutte os denne skærpelse, derimod ikke måden, hvorpå ministeren ønsker den formuleret. Vi har sammen med venstre og det radikale venstre stillet et ændringsforslag herom, og jeg skal anbefale at stemme herfor.

Dernæst til gebyrerne. Ministeren har nu fået sit flertal etableret sammen med det radikale venstre for at belægge våbentilladelserne med en afgift. Ministeren har hermed også fået et flertal for at finde et nyt skatteobjekt, der hedder idrætsredskaber.

Jeg ved ikke, om disse afgifter, som bebudes i bemærkningerne, skal betragtes som noget vedblivende, også hvad angår de beløbssatser, som ministeren forestiller sig skal anvendes nu — 50 kr. for de 2-årige tilladelser og 100 kr. for de 5-årige — eller har ministeren måske allerede nu planer om at forhøje disse takster hvert år? Jeg hører gerne ministerens bemærkninger herom.

Ministeren begrundet afgiften med politiets administrationsudgifter i forbindelse med udstedelse af våbentilladelserne og er nået frem til lige nøjagtigt et rundt tal på 2 mill. kr. Må jeg sige til ministeren, at enten er der altså tale om mildest talt en overdrivelse, når man kan fastsætte beløbet til 2 mill. kr., eller også er der tale om, at man har en umådelig uhensigtsmæssig administrationsgang inden for politiet. Jeg skal sige, hvad jeg tror er det rigtige; jeg tror, det er ministerens overdrevelse af de 2 mill. kr., der er sagens faktiske kendsgerning, og jeg vil spørge ministeren, om han virkelig vil lægge ryg til en argumentation, der betyder, at 2 mill. kr. ud af politiets i alt 700 mill. kr.s budget skulle gå til at administrere et så lille område, som våbengebyrerne i virkeligheden er. Det betyder jo noget i retning af, at ca. 25 personer i alt af politiets heldagsbeskæftigede styrke skal udstede våbentilladelser hele året rundt, og det svarer til noget i retning af 5 timer for at udstede en våbentilladelse omregnet i arbejdstid. Hr. minister, er det ikke lidt rigeligt, og kunne vi ikke eventuelt prøve at finde en forenkling? Vi har tilbudt det, vi har fået afslag og har fået bekræftet, at det først og fremmest er et skattelovforslag, vi behandler her i dag, at det først og fremmest er en afgift. I betragtning af de væsentlige foranstaltninger, som kræves, de væsentlige betingelser, der skal opfyldes, før man kan få en våbentilladelse — der kræves jagttegn, der kræves medlemskab af en skytteforening — har vel ingen fantasi til at forestille sig rigtigheden af, at der herudover også skulle være administration for 2 mill. kr. for politiet.

Vi har forsøgt at komme igennem med en ændret administration af disse tilladelser bl. a. for at kunne frigøre mandskab til de egentlige politimæssige opgaver. Det har været forgæves. Vi har forsøgt at lette politiets arbejdsbyrde, så politiet kun skulle

[Hans Toff.]

kontrollere vandelsbetingelser, som tilfældet er i den ordning, som De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger har i dag. Ministeren har givet afslag. Vi har forsøgt at få etableret et centralregister, som kunne betyde lettelse for politiet og samtidig betyde en større mulighed for hurtigere at finde frem til de våben, som man ønskede. Forgæves over for ministeren. De 2 mill. kr. skulle ind, de er et led i besparelserne. Jeg tror, det er de færreste borgere, der forstår, at hver gang man lægger en ny byrde på dem, kalder regeringen det besparelser. Jeg ser ikke rimeligheden heraf.

Tilbage står vi altså med bestemmelsen om beskatning af sportsredskaber, en lov, der vil ramme tusinder af danske jægere, en lov, der vil ramme tusinder af danske idrætsfolk, der står som medlemmer af de danske skytteforeninger. Er der ikke tale om, at ministeren nu lægger en inkonsekvent holdning frem? På den ene side taler man — og berettiget — om den store værdi, der ligger i, at hele den danske befolkning får større mulighed for at dyrke idræt og tilskyndes dertil. Befolkningen bliver opfordret hertil af det offentlige og animeret hertil gennem motionskampagner med tilskud fra det offentlige, gennem direkte tilskud til idrætten, gennem fritidsloven og indirekte tilskud gennem tipsloven. På den anden side ser vi altså nu, at regeringen gennemfører en afgift på en bestemt idrætsgrens udøvere ved en skat på disse sportsredskaber. Man kan med rette spørge: hvad bliver i grunden det næste? Der er jo ingen, der er i tvivl om, at der her foreligger en særdeles givtig indtægtskilde for det offentlige, hvis denne for ministeren enestående tanke skulle udstrække sig til også på et senere tidspunkt at omfatte en beskatning af fodbolde, tennisketchere, og hvad ved jeg. Der er og bliver dog, hvad enten der er tale om den ene eller den anden sportsgren, tale om at hæmme fremfor at fremme den idrætsudøvelse, som vi alle ønsker.

Man forstår, at der lyder protester fra

idrætsorganisationernes side. Protester også fra Dansk Idræts-Forbund, hvis formand, Kurt Møller, har været i udvalget, og som desuden skriftligt har ladet sin protest lyde over for udvalget.

Ingen vil benægte, at skydning er en idrætsgren, der stiller specielle krav til sikkerhedsbestemmelserne, men det erkender jo også skytteforeningerne. Disse har på den anden side også velvilligt ydet deres bidrag ikke alene ved at medvirke til udarbejdelse og sikre overholdelse af de mange sikkerhedsbestemmelser, men også gennem udarbejdelse af administrative foranstaltninger, der kunne gøre det lettere for politiet at administrere udstedelse af våbentilladelse. Senest er dette sket for 9 måneder siden ved udarbejdelse af et regulativ, hvorefter ingen kan få en våbentilladelse hos politiet, hvis ikke ansøgningen er anbefalet af lokale skytteforeninger.

Det forekommer ikke mindst på denne baggrund at være noget af en kold skulder, man nu giver den idrætsgren, som i forvejen er belastet med de dyre idrætsredskaber. Det betyder, at staten tager til sig med den ene hånd, hvad man giver ud med den anden. Jeg ved ikke, om det er afpasset fra ministerens side, men jeg kan gøre ministeren bekendt med, at Dansk Skytte Union modtager ca. $\frac{1}{4}$ mill. kr. om året fra tipsmidlerne, altså indirekte fra staten. Det tager ministeren nu tilbage igen i form af afgifter på disse sportsredskaber.

Har ministeren gjort sig nogen overvejelser over, at vi nu er blevet foregangsland på dette område, at ministeren stiller sig op som idrætsfjenden nr. 1 og bringer Danmark frem som det idrætsfjendske land nr. 1? Ministeren spurgte, hvor jeg havde min viden fra med hensyn til, at Danmark var det eneste land, der nu indførte en sådan sportsskat. Jeg har fået oplyst fra præsidenten for Den internationale Skytte Union, der tæller 25 mill. medlemmer fordelt på 92 nationer, at intetsteds har man en tilsvarende afgift. Ministeren begrundede det med administrati-
onsudgifterne og siger, at det må være rime-

[Hans Tøft.]

ligt, at man betaler en vis del. Ja men den betragtning anlægger ministeren jo ikke på noget som helst andet område. Er der tale om fritidsloven, hvor det offentlige kræver udfyldelse af op imod 43 skemaer, før man kan få lov til at få et tilskud, hvem er det så, der kræver betaling? Så vidt mig bekendt har den socialdemokratiske regering nedsat folks egen ydelse, når det gælder fritidsloven. Har ministeren gjort sig nogen tanker om den forskelsbehandling, han nu søger at praktisere mellem De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger og Dansk Skytte Union, hvor De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger ikke kommer til at betale nogen afgift, mens Dansk Skytte Union må betale?

Og endelig: hvad siger de mennesker, der skal administrere denne lov? Har ministeren gjort sig nogen forestilling om den kritik, som er kommet fra politimesterforeningens side, hvor politimesterforeningen — og dette siger jeg gerne i relation til det, jeg nævnte i begyndelsen af mit indlæg her — slår på, at det, at man lægger gebyr på våbentilladelser, ikke vil være med til at stimulere til færre illegale våbenbesiddelser.

Har ministeren gjort sig nogen overvejelser over det sidste afsnit i politimesterforeningens skrivelse til udvalget, som er optrykt som bilag, hvor det siges, at de anførte forhold og det administrative arbejde, som vil følge med gebyrordningen, selv om en forenkling søges opnået ved brug af stempelmærker, efter politimesterforeningens opfattelse taler ret stærkt imod ordningen?

Jeg synes, at ministeren burde lytte til de protester, der er kommet fra idrætten. Jeg forstår slet ikke, at en fremtrædende person her i tinget, som har siddet i Dansk Idræts-Forbunds bestyrelse — jeg er sikker på, at hvis den socialdemokratiske gruppeformand havde været til stede, havde han ikke været i tvivl om, hvem jeg talte om — nu vil være med til imod hele den danske idræt at lægge en afgift på sportsredskaber. Jeg mener kun, at man kan betegne en sådan lov som en hån mod idrætten, som en hån mod de bestræbelser, vi i øvrigt udfolder for at hjælpe hele den danske befolkning til at udøve idræt. Jeg mener, at det er et vildskud, og det er et politisk skud samtidig

mod den danske idræt, som vi ikke burde lægge navn til her i folketinget.

Mette Madsen: Efter en lang vintervandring i retsudvalget er våbenlovsforslaget i dag nået frem til anden behandling i folketinget. Det var nok et af de lovforslag, vi bedst kunne have undværet, og det var da også med på den liste over de 29 forslag, som man fra venstre var med til at anbefale statsministeren at udskyde, men som bekendt forgæves. Hermed være ikke sagt, at det har været kedeligt at arbejde med dette lovforslag — tværtimod — for skønt det ikke var særlig omfattende, rejste det straks en storm af protester fra den store kreds af mennesker, det berørte, nemlig alle de sportsfolk, der i deres sport bruger rekvisitter, der omhandles i dette lovforslag. Det var medlemmer af de danske jagtforeninger, og det var medlemmer af de danske skytteforeninger.

Jeg påpegede ved første behandling det helt urimelige i, at en enkelt sportsgren skulle belægges med skat, og jeg går også i dag på venstres vegne skarpt imod at belægge våben med afgift, så meget mere som det også efter de regler, der gælder for de forskellige foreninger, ville medføre en forskelsbehandling mellem De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger og Dansk Skytte Union. At afgift på våbentilladelse også vil medføre voksende administration, er kun en yderligere grund til, at venstre går blankt imod.

Det andet punkt i lovforslaget har som bekendt været ombudsmandens ønske om en yderligere definition af, hvad der forstås ved det i loven anvendte udtryk: gængs ammunition, og det har været ulige sværere at tage stilling til end spørgsmålet om afgift. Men det har været meget lærerigt for os, der til daglig ikke omgås andre våben end brødkniven, at lære, hvor mange forskellige våben der findes, ja, i det hele taget, hvad der betegnes som våben. For strengt taget er vel enhver ting, som man griber og bruger til forsvar eller angreb, et våben, og det kan jo være alt lige fra en springkniv til en vase.

Vi har i retsudvalget haft besøg af deputationer, der har medbragt et righoldigt udvalg af våben for at vise os, hvad der i lovens forstand er lovligt og ulovligt, hvad der er antikt eller ikke antikt. Og vi har

[Mette Madsen.]

aflagt et også meget lærerigt besøg på Politigårdens våbentekniske afdeling, hvor vi fik forevist de forskellige våbentyper og demonstreret dem. Den viden og erfaring, der blev lagt for dagen dér af politiets våbeneksperter, de udtalelser, vi har fået fra dem i udvalget, og de udtalelser, vi også har fået fra bl. a. politimesterforeningen, virkede så overbevisende på de allerfleste af os, at jeg i dag ikke er i tvivl om, at ombudsmandens ønske om en definition på gængs ammunition bedst imødekommes ved at følge forslaget fra politiets våbentekniske afdeling. Og det være sagt med al respekt for den ekspertise, som justitsministeren gennem årene måtte have erhvervet med hensyn til våben, idet jeg dog har på fornemmelsen, at en advokats og politikers våben mest har været det talte og skrevne ord, der, hvor dræbende det end kan være, dog ikke er omfattet af nærværende lovforslag.

Jeg skal på venstres vegne anbefale at stemme for ændringsforslag nr. 2 og nr. 3, og skulle de blive nedstemt, agter vi ved tredje behandling at stemme imod hele lovforslaget.

Gudme: Jeg håber ikke, at det er mig, der savner sans for proportioner, når jeg ikke vil ofre nær så megen tid og nær så megen lidenskab på mit indlæg i denne sags anledning, som hr. Hans Toft gjorde før, men bare vil nøjes med at fastslå, at det radikale venstre eller i hvert fald flertallet af vore medlemmer står på samme standpunkt som ved første behandling, nemlig at det er rimeligt, at det offentlige opkræver et gebyr for at give en tilladelse, som der ikke er nogen tvingende nødvendighed for borgerne for at skulle have, og der er jo ingen, der siger, at man skal have et våben. Dette, at man skal have et våben, er en hobby, noget, som man skal bruge rent sportsligt, og det er noget, der derved medfører, at det offentlige får en ulempe, fordi borgerne har et specielt ønske i en speciel anledning. Vi gav udtryk for ved første behandling, at denne ulempe må betales på rimelig måde, og jeg efterlyste dengang, hvor meget der skulle til, for at den blev rimelig betalt, idet vi satte et spørgsmålstegn ved, om de 2 mill. kr. var den rigtige betaling eller det var for høj en betaling.

Jeg må erkende, at man måske stadig væk, også nu efter at vi har haft den meget grundige udvalgsbehandling, som de andre ordførere har talt om, stadig kan sætte dette spørgsmålstegn. Det er nok muligt, at de 2 mill. kr. er i overkanten for ikke at sige et godt stykke over overkanten af, hvad det i virkeligheden koster politiet at føre denne kontrol og udstede våbentilladelser. Men retfærdigvis må man vel også sige, at når politiet har nogle hundrede forskelligartede ekspeditioner, er det forfærdende svært at finde ud af nøjagtigt, hvor mange kroner eller millioner kroner der kan sættes på den enkelte art af ekspeditioner. Derfor må vi vist sige, at selv om vi måske nok har taget et vist forskud på de pristalsforhøjelser, der kan komme i de næste par år, ved at sige 2 mill. kr. til dette, så rammer det ikke helt ved siden af, men rammer nok noget over det rigtige beløb. Efter omstændighederne må vi sige, at skønnet er så svært, at vi ikke mener at kunne udøve et, der er bedre, og derfor accepterer vi, at ministeren skal have de 100 henholdsvis 50 kr. for de forskellige former for våbentilladelser, altså på årsbasis ca. 2 mill. kr.

Men jeg må tilføje, at der er nogle medlemmer inden for det radikale venstres gruppe, der ikke kan tilslutte sig dette, men har betænkeligheder og derfor ikke kan støtte lovforslaget.

Så er der et lille ændringsforslag, som også har givet anledning til megen lidenskab, og det er spørgsmålet om, hvordan man skal formulere stk. 3 i § 1. Vi er i vores gruppe nået til det resultat, at det nok er rigtigst at gøre det i overensstemmelse med ændringsforslag nr. 2, og derved mener vi at være i overensstemmelse med politiets våbensagkyndige, men vi er altså ikke i overensstemmelse med justitsministeren.

Det er ikke nogen stor sag, men det er altså en sag, vi skal stemme om, og resultatet må blive, at jeg på mit partis vegne med de forbehold for nogle enkelte medlemmers vedkommende, som jeg før tog, må anbefale, at man stemmer imod ændringsforslag nr. 1, for nr. 2, mod nr. 3, for nr. 4 og i øvrigt stemmer for lovforslaget som helhed.

Ruth Olsen: Som nyt medlem af dette ting må man af og til undre sig over, hvor meget tid vi i grunden bruger på at beskæf-

[Ruth Olsen.]

tige os med tekniske-administrative detaljer.

Udvalgsbehandlingen af dette lovforslag er et typisk eksempel herpå. Ministeren har bedt om en bemyndigelse til at undtage våben over en vis alder fra lovens forbud. En sådan bemyndigelse har ingen i udvalget næret nogen politisk betænkelighed ved, og dog har vi brugt timer på at finde ud af, om et sådant kriterium er til at administrere eller ej, altså om det rent teknisk kan lade sig gøre. Eftersom vi jo ikke er våbeneksperter, har det selvfølgelig taget sin tid, og nogen enighed opnåede vi altså ikke.

Vi har i SF ingen betænkeligheder ved at give ministeren den ønskede bemyndigelse. Skulle det vise sig, at alders- og modelkriteriet alene ikke lader sig administrere i praksis, står det jo ministeren frit for administrativt at supplere det. Hovedsagen er, at museumsgenstande ikke kommer til at belære våbentilladelsesbureaukratiet. Vi ser derfor ingen grund til VKRs ændringsforslag og vil stemme imod ændringsforslag nr. 2.

Hvad angår gebyr for udstedelse af våbentilladelser, er vi i SF delt. Selv er jeg imod et sådant gebyr, ikke bare fordi det vil virke som en slags særlig skat på en bestemt sportsgren, men også fordi det ikke forekommer mig rimeligt ud fra en retfærdighedsbetragtning. Hvis borgerne, det vil sige samfundet, ønsker denne kontrol med våbenbesiddelserne og tror på, at det giver større tryghed, må samme borgere vel også alle være med til at betale, hvad et sådant kontrolsystem koster. Jeg mener, at denne kontrols værdi er tvivlsom; vil man øve fortræd, er der jo mange muligheder for at omgå loven, rent bortset fra at et stykke ledning fra en bilradio kan gøre det.

En del af SF's gruppe støtter ministerens forslag om gebyr ud fra bl. a. den betragtning, at eftersom det jo ikke er nødvendigt at besidde våben her i Danmark, må de personer, der ønsker det, betale for de ikke-våbenbesiddendes sikkerhed.

Kun en del af SF's gruppe vil derfor stemme for det af mindretallet stillede ændringsforslag nr. 3, men i øvrigt vil vi stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Erik Hansen: Anledningen til, at jeg tager ordet, er, at vi for 2 år siden gennemførte en ny lov om jagt her i landet. I denne lov fik man nogle bestemmelser om jagttegn og om, hvordan de administreres. Dengang lagde vi megen vægt, men ofrede vel knap så mange ord, som der er gjort her i dag, på at finde frem til en ordning, som var rimelig, som var rationel, og som var billig. Ser man på det, der skete dengang, finder man frem til, at selve det at administrere et jagttegn, som er forudsætningen for, at man må gå på jagt, beløber sig til 2-3 kr., og et jagttegn skal man som bekendt have hvert år. Når man så i dag stilles over for det, synes jeg, ganske betydelige omkostninger, der nu er forbundet med at erhverve en våbentilladelse eksempelvis til en jagtriffel, så finder jeg, at den måde, man her har grebet det an på, må være noget upraktisk. Der må kunne findes en ordning, der er helt anderledes let at administrere. Jeg ved ikke, om man skal lægge skat — for sådan må jeg i hvert fald føle det — på sportsvåben og på jagtvåben. Hvis man gør det, som her er foreslået, må jeg opfatte det som en beskatning af en jagtriffel, af et sportsvåben. Gør man det, tror jeg, man gør noget, som fører visse konsekvenser med sig. Man griber ind på det område, der siger, at til visse jagtformer er det en fordel at bruge jagtriffel fremfor et glatløbet haglgevær. Lægger man nu en særlig omkostning på det at bruge jagtriffel, kan vi ikke undgå, at det i et vist omfang kommer til at medvirke til, at nogen i jagtsituationer, hvor man burde have anvendt riffel, bruger et glatløbet jagtgevær. Jeg tror, man her vil komme til at skubbe en del jagtformer hen i retning af at bruge jagtvåben, som er mindre humane end jagtriffel, og jeg vil dybt beklage at man ikke har taget højde for det. Man burde ikke her lægge en beskatning på visse typer jagtvåben og så unnlade andre. Et glatløbet jagtgevær er jo fortsat fritaget for beskatning, og det finder jeg rimeligt, men jeg finder det urimeligt, at man lægger skat på en jagtriffel. Jeg tror, det er forkert, at man gør det, og man burde have indhentet nogle erfaringer fra den jagtlov, hvor man har lavet en registrering af jagttegnene og fundet frem til en registrering, der er betydelig billigere og betydelig lettere end den, man her vil indføre.

[Erik Hansen.]

Jeg sammen med andre i den radikale gruppe kan ikke medvirke til dette lovfor-slag.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg vil gerne takke udvalget for udført arbejde. Min tak gælder også hr. Hans Toft — ja, det kan lyde mærkeligt, men han gav dog i princippet tilslutning til, at der bør være kontrol med våben. Det gjorde alle andre også, men jeg synes, det er meget værd, at han dog erkender, at der bør være kontrol med våben. Han nægter blot ligesom et par andre at drage den konsekvens af, at der bør være kontrol med våben, at så skal der også betales et gebyr, for at denne kontrol kan udøves. Han vil ligesom venstres ordfører, fru Mette Madsen, have, at det skal være staten, der skal have omkostningerne ved at føre denne kontrol. Vi er altså principielt uenige herom, og det synes jeg godt vi kan være, uden at vi behøver at skruer det op i de helt store højder. Jeg bemærkede med glæde, at hr. Hans Toft tog afstand fra den sprogbrug, som et eller andet idrætsblad har brugt i forbindelse med lovgivningen på dette område. Men hvad var det for et sprog, han selv førte? Adskiller det sig ret meget fra det, der stod i samme idrætsblad? Det synes jeg ikke. Jeg synes måske, at hvis der er en forskel, er den til fordel for idrætsbladet.

Hr. Hans Toft rejste mange spørgsmål, så mange, at han måtte vide, at det ville være udelukket, at jeg kunne besvare dem alle. Men jeg skal gerne besvare ét væsentligt og aktuelt spørgsmål, nemlig spørgsmålet om, hvad jeg vil foretage mig — sådan tror jeg hr. Hans Toft former det — i anledning af nogle tyverier, der er foregået fra politiets arsenaler.

For så vidt angår sikring mod tyveri af politiets tjenestevåben, er der så sent som ved en kundgørelse af 11. oktober 1972 fra rigspolitichefen gennemført skærpede sikkerhedsforanstaltninger. Udgifterne hertil beløber sig til mellem 300.000 og 400.000 kr. På politistationer uden døgnvagt skal våben og ammunition ifølge kundgørelsen uden for stationens åbningstid anbringes i et aflåset pengeskab eller i et særligt sikret og aflåset våbenrum. Ved siden af denne vel nok mest

betydningsfulde sikkerhedsbestemmelse gælder i øvrigt meget stramme regler for opbevaring af våben på døgnvagtstationer, privat, under rejse osv.

Hvad dernæst angår tjenestevåben hos forsvaret, hører spørgsmålet om tilstrækkelige sikkerhedsbestemmelser for opbevaring af disse våben selvfølgelig først og fremmest under forsvarsministeren. Da jeg nu er blevet bekendt med, at der forekommer tyverier af våben også fra forsvaret, er jeg indstillet på at drøfte spørgsmålet om sikkerhedsforanstaltninger med forsvarsministeren. Jeg behøver vel næppe at fremhæve, at kriminalpolitiet arbejder intenst for at opklare de våbentyverier, der har fundet sted.

Og så til de ændringsforslag, der er stillet. Jeg vil i den forbindelse rette en tak til fru Mette Madsen, fordi hun dog løftede hatten, eller det kan en dame måske ikke gøre, men så i hvert fald viste respekt for justitsministeriets lovekspertes. Jeg ville have sat pris på, om denne respekt havde givet sig udslag i, at man ikke havde stillet et ændringsforslag, som ikke bygger på, hvad eksperter i lovkonciperer går ind for. Det er ejendommeligt for mig som justitsminister at se, når vi giver råd og vejledning til andre ministerier, fordi vi har en vis ekspertise i at affatte lovtekster, råd og vejledning, som i høj grad bliver modtaget. Det skal ikke være et argument i sig selv, for det er da ikke udelukket, at der kan udarbejdes et brugbart lovforslag fra anden side. Men i relation til den respekt for lovekspertisen, som fru Mette Madsen gav udtryk for, fik jeg lyst til at sige, at det ikke var rigtig logisk. Jeg vil også hellere på rent saglig vis prøve på at forklare, hvorfor vi må foretrække den affattelse af teksten, som loveksperteserne og ikke våbenteknikere har udarbejdet.

Ændringsforslaget, som V, K og R har fremsat, er tilfredsstillende, for så vidt angår forladevåben. Men med hensyn til bagladevåben indebærer ordlyden, at moderne efterligninger af gamle våben ikke behøver tilladelse, hvis gængs ammunition ikke kan skaffes for tiden. Dette forhold er imidlertid underkastet stadige ændringer, da nye ammunitionsfabrikationer optages rundt omkring i verden på grund af den popularitet, som efterligninger nu en gang

[Justitsministeren.]

nyder. I det hele taget er kriteriet „gængs ammunition“ behæftet med usikkerhed. Enten bliver man som nu afhængig af, hvad der til enhver tid kan oplyses om ammunitionsfabrikationen i hele verden, eller også bliver det nødvendigt i bekendtgørelsesform at udarbejde lister over fabrikater af gængs ammunition. Disse lister vil blive på flere hundrede numre, og de må jævnlige ændres.

For den lovlydige borger, der ønsker at anskaffe sig et gammelt bagladevåben, vil det på grundlag af en positivliste over gængs ammunition være vanskeligt at afgøre, om erhvervelsen kræver tilladelse eller den ikke gør det. Håndskydevåben bærer nemlig ofte ikke nogen påskrift om, hvilken ammunition der er anvendelig til det pågældende våben, så den, der står og skal købe sådan et gammelt våben, svæver i uvished om, hvorvidt det nu er lovligt eller ikke, hvorvidt han skal søge tilladelse eller ikke. Det kriterium, justitsministeriets lovforslag bygger på, nemlig et alders- og et modelkriterium, er ikke behæftet med de samme usikkerhedsmomenter. Det er knyttet til selve den genstand, der er tale om at erhverve, og kriteriet er ikke genstand for forandring. Det er jo uheldigt overhovedet at operere med et kriterium, som stadig ændres.

Jeg vil altså advare mod, at man gør lovligheden af at erhverve et våben afhængig af et ammunitionskriterium.

Sluttelig vil jeg til hr. Erik Hansen og andre, der taler meget om skat på sport i forbindelse med dette lovforslag, nævner jagt og siger, at det er en sportsudøvelse, som vi nu vil belægge med skat, sige, at jeg, der selv i mange år har været jæger, udmærket godt ved, hvilke omkostninger der er forbundet med at leje jagt og gå på jagt. Det er omkostninger i størrelsesordenen fra 1.000, 2.000, 3.000 kr. og op til 50.000 kr. om året. Jeg ved godt, at det ikke er almindeligt på landet, men jeg kender mange, der betaler beløb op mod den størrelse for at gå på jagt. Men selv for en almindelig jagt på en gård på en 100 tdr. land er det ikke usædvanligt, at der betales 1.000 kr. i årlig jagtleje. Det ved hr. Erik Hansen. I sammenligning hermed må jeg nok sige, at de skillinger, der her er tale om, er for bagateller at regne.

Jeg skal anbefale, at man stemmer for de af udvalget eller flertallet tiltrådte ændringsforslag og imod de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Hans Toft: Jeg takker ministeren for svaret om de seneste våbentyverier. Jeg forstod ikke helt, om ministerens bemærkninger skulle forstås sådan, at man havde overvejelser i retning af at skærpe sikkerhedsforanstaltningerne omkring våbendepoterne, således at man måske ad denne vej kunne hindre de våbentyverier, som har fundet sted på de militære anlæg og hos politiet, ikke mindst i den seneste tid.

Her er ministeren og jeg altså enige om, at der skal ske noget. Men når ministeren prøver ligesom at føre debatten over i, at jeg dog erkender, at der skal kontrol med våben, må jeg spørge: hvor i alverden har ministeren fået et andet indtryk fra? Vi erklærer os rede til at skærpe våbenlovens bestemmelser, men vi vil ikke være med til at indføre gebyrerne, bl. a. fordi politimesterforeningens formand til os har sagt, at det vil være med til at fremkalde endnu flere illegale våbenbesiddelser. Det er noget, der går i den stik modsatte retning af det, jeg rejste i mit første spørgsmål om våbentyverierne.

Med hensyn til Dansk Idræts-Forbunds medlemsblad vil jeg bede ministeren komme herop og nærmere forklare, hvad det var, han mente med, at min argumentationsform var på det plan, som Dansk Idræts-Forbunds medlemsblad befinder sig på. Det, jeg hentydede til — og det tror jeg også hr. Otto Mørch hentydede til — var, at der var visse personer, der skulle anvendes som skydeskive i visse henseender. Hvis det er det plan for argumentation, ministeren mener jeg har bevæget mig ned under, vil jeg kræve en undskyldning af ministeren.

Ministeren har ikke besvaret mine spørgsmål. Forskelsbehandlingen mellem De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger og Dansk Skytte Union: ikke besvaret, Politimesterforeningens skrivelse: ikke besvaret. At vi er de eneste i verden, der nu indfører sportsskat: ikke besvaret. Ministeren kalder det besvarelse. Hr. Otto Mørch siger, at vi ikke skal føre tilskudspolitik til sporten over våbenloven, og det er jeg enig

[Hans Toft.]

i. Men vi skal heller ikke gøre det modsatte, nemlig belægge den med afgifter.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Med hensyn til anstrengelserne for at forhindre flere tyverier af våben fra både politiets og forsvarrets arsenaler vil jeg gerne bekræfte, at det er min mening, som jeg allerede har sagt, at tage dette spørgsmål op til forhandling med forsvarsministeren, for at vi kan finde en løsning, for så vidt angår de våben, der sorterer under forsvaret.

For så vidt angår våben, som sorterer under politiet, er der sket det nye, at en hel del stationer ikke længere har døgnvagt, og på disse steder kræves der nok en nyordning. Der er i forvejen indført meget skarpe regler for opbevaring af våben på disse steder, men vi vil tage spørgsmålet op til ny overvejelse for at finde ud af, om vi kan skærpe overvågningen dér.

Så vil jeg gerne med hensyn til de spørgsmål, som hr. Hans Toft efterlyste et svar på, nemlig først om forskelsbehandlingen af de forskellige foreninger, som har med skydning at gøre, sige, at loven giver fordele til skytter under De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger i modsætning til skytter tilsluttet Dansk Skytte Union. Efter loven skal alle sportsskytter, der privat ønsker at besidde et øvelsesvåben, imidlertid have våbentilladelse. Eneste undtagelse er, at skytter under De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger kan få lov til at opbevare rifler, der i sin tid er udlånt til denne organisation af forsvarsministeriet.

Endvidere er det rigtigt, at foreningerne under De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger uden tilladelse kan erhverve og opbevare øvelsesvåben, men denne særordning er begrundet i særlige historiske forudsætninger, og da tendensen i samfundet i dag snarere må gå i retning af øget kontrol med skydevåben, mener jeg ikke, at denne særordning bør udbygges.

Det vil nok føre for vidt, om jeg skulle til i detaljer at referere det, hr. Hans Toft sagde i sit første indlæg, og som jeg måske nok lidt for stramt karakteriserede ved at sammenligne det med dette idrætsblad. Men det mindede mig ærlig talt derom, og jeg kan huske, at jeg under første behandling sagde til hr. Hans Toft, at han skulle huske

på, hvad et tidligere agtet medlem af dette ting, hr. Aksel Larsen, havde sagt om, at man nok skulle holde fanen højt, men man skulle passe på, at den ikke blev løftet så højt, at man ikke kunne nå jorden. Jeg er ked af at konstatere, at min formaning dengang ikke har båret frugt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 83 stemmer mod 80; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3

forkastedes med 98 stemmer mod 61; 4 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§ 1, med den foretagne ændring, ændringsforslag nr. 4 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den ændrede affattelse *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling *vedtoges* uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af tinglysningsloven.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 130) findes i tidenden sp. 2493, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 2113).

Der var stillet 8 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.